

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Verzacov,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Verzacov
împotriva Valetinei Verzacov, Agenției Proprietății Publice și Consiliului
municipal Chișinău, intervenienți accesorii Galina Verzacov, Ștefan Verzacov și
Dumitru Verzacov, cu privire la constatarea nulității actelor juridice,

împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Andrei Verzacov și s-a menținut hotărârea din 13
decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 22 ianuarie 2014 Andrei Verzacov s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată, ulterior concretizată prin cererea din 28 februarie 2014 (f.d. 16-18),
împotriva Valentinei Verzacov, Agenției Proprietății Publice, intervenient
accesoriu Galina Verzacov, solicitând:

- constatarea nulității și anularea contractului de vânzare-cumpărare,
transmitere-primire a locuinței în proprietate privată din 30 noiembrie 2004, în
privința apartamentului nr. 30 din bd. Moscova, 12/1, mun. Chișinău, încheiat între
Valentina Verzacov și Departamentul Privatizării;

- anularea hotărârii Comisiei republicane pentru privatizare a fondului de
locuințe din mun. Chișinău nr. 564 din 27 octombrie 2004, în partea ce ține de
privatizarea ap. 30 din bd. Moscova, 12/1, mun. Chișinău, ca fiind ilegală.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că nu a cunoscut și nu a participat
la procesul de privatizare, și a aflat despre acest fapt de la fosta sa soție, Galina
Verzacov, când s-a pus problema partajului apartamentului.

A indicat că pentru a clarifica unele aspecte necunoscute referitor la
privatizarea apartamentului, a depus la Agenția Proprietății Publice o cerere prin
care a solicitat să facă cunoștință cu materialele dosarului de privatizare a
apartamentului, care i-a fost repartizat anterior tatălui său.

A menționat că cererea dată a fost depusă deoarece nu a participat la careva proces de privatizare, nu și-a dat acordul, nu a depus cerere în acest sens și nici nu a făcut cunoștință cu decizia organului competent al statului prin care să fie hotărâtă privatizarea spațiului locativ.

Împreună cu răspunsul Agenției Proprietății Publice din 15 ianuarie 2014, recepționat la 17 ianuarie 2014, i-au fost remise copiile tuturor materialelor dosarului de privatizare. Studiind materialele recepționate, a constatat prezența cererii scrise din numele său, prin care ar fi dat acordul pentru privatizare, însă pe care de fapt nu a scris-o și nu a semnat-o.

Astfel, reclamantul Andrei Verzacov a invocat că contractul de vânzare-cumpărare a apartamentului a fost încheiat contrar procedurii legale și în baza unor acte false.

La fel, a menționat că și cererea din partea intervenientului accesoriu Galina Verzacov, de asemenea este falsă, nu este scrisă și nici semnată de către ea.

A relatat că prin actele contestate, s-a hotărât în mod ilegal, în baza art. 17 din Legea privatizării fondului de locuințe, transmiterea în proprietate privată a apartamentului, fără acordul tuturor membrilor majori care locuiesc în apartament. Chiar dacă în materialele dosarului se vorbește de consimțământul membrilor adulți ai familiei, de fapt el nu a existat, iar cererea anexată nu este scrisă și nici semnată de reclamant, astfel, procesul de privatizare s-a făcut fără știrea și acordul lui în baza unor cereri false.

Reclamantul a indicat că a aflat despre procesul de privatizare în anul 2013, când intervenientul accesoriu Galina Verzacov a înaintat o acțiune de determinare a cotelor-părți din apartament, fără să pună în discuție acest aspect în mod extrajudiciar. Tot atunci, pârâta Valentina Verzacov i-a comunicat că într-adevăr a privatizat apartamentul, fără a-i aduce acest fapt la cunoștință.

Astfel, Andrei Verzacov consideră că contractul contestat este lovit de nulitatea absolută, deoarece a fost încheiat cu încălcarea normelor imperative ale legii.

Prin cererea de concretizare a acțiunii din 28 februarie 2014 (f.d. 16-18), reclamantul Andrei Verzacov a comunicat că la 20 ianuarie 2014 a depus cerere prealabilă privind contestarea hotărârii Comisiei republicane pentru privatizare a fondului de locuințe din mun. Chișinău nr. 564 din 27 octombrie 2004, cu care a făcut cunoștință la momentul recepționării copiilor tuturor materialelor dosarului de privatizare de la Agenția Proprietății Publice.

La 11 februarie 2014 a recepționat răspunsul Agenției Proprietății Publice, prin care s-a respins cererea prealabilă, cu mențiunea că comisia pentru privatizare a respectat procedura legală de privatizare a fondului locativ, în baza documentelor prezentate de solicitant, fără să atragă atenția că documentele ce au fost prezentate de solicitant erau false.

Totodată, Agenției Proprietății Publice a indicat că comisia de privatizare nu este un organ în atribuțiile căruia intră determinarea veridicității actelor prezentate de solicitant, fapt ce denotă că la emiterea actului administrativ contestat nici nu s-a verificat prezența acordului membrilor adulți care locuiesc în spațiul locativ dat.

Consideră că toate aceste circumstanțe confirmă faptul că procesul de privatizare a avut loc fără ca el să cunoască, cu încălcarea procedurii.

Prin încheierea protocolară din 20 iunie 2014 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în calitate de copârât, în proces a fost atras Consiliul mun. Chișinău. (f.d.107-verso)

Prin încheierea protocolară din 29 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în calitate de intervenienți accesorii, în proces au fost atrași Ștefan Verzacov și Dumitru Verzacov. (f.d.159- verso)

Prin hotărîrea din 13 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Verzacov împotriva Valentinei Verzacov, Agenției Proprietății Publice și Consiliului mun. Chișinău, intervenienți accesorii Galina Verzacov, Ștefan Verzacov și Dumitru Verzacov, cu privire la constatarea nulității actelor juridice, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției, instanța de fond a constatat că hotărîrea Comisiei republicane pentru privatizare a fondului de locuințe din mun. Chișinău nr. 564 din 27 octombrie 2004, în partea privatizării apartamentului litigios, a fost adoptată la 29 octombrie 2004, iar cererea prealabilă a reclamantului Andrei Verzacov a fost depusă către Consiliul mun. Chișinău tocmai la data de 19 februarie 2014, iar în adresa Agenției Proprietății Publice la 20 ianuarie 2014, cu omiterea a aproximativ 10 ani din momentul adoptării hotărîrii.

Astfel, instanța a reținut că termenul de adresare a cererii privind anularea hotărîrii a fost omis, astfel că acțiunea lui Andrei Verzacov în partea anulării hotărîrii Comisiei republicane pentru privatizare a fondului de locuințe din mun. Chișinău nr. 564 din 27 octombrie 2004, în partea ce ține de privatizarea ap. 30 din bd. Moscova, 12/1, or. Chișinău, este tardivă.

Referitor la pretenția privind constatarea nulității și anularea contractului de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată din 30 noiembrie 2004, în privința apartamentului nr. 30 din bd. Moscova, 12/1, mun. Chișinău, încheiat între Valentina Verzacov și Departamentul Privatizării, instanța a menționat că contractul a fost încheiat în temeiul hotărîrii comisiei de privatizare, care este valabilă.

La 19 decembrie 2017 Andrei Verzacov a declarat apel împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitând casarea hotărîrii, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Andrei Verzacov și s-a menținut hotărîrea din 13 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 13 septembrie 2018, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 201), Andrei Verzacov a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei și remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, reiterând argumentele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, recurenta a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că concluziile instanțelor ierarhic inferioare de judecată contravin circumstanțelor cauzei.

Totodată, recurentul consideră că instanțele de judecată au aplicat la caz o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 30 mai 2018 (f.d. 196), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește. Din aceste considerente, recursul din 13 septembrie 2018, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau

în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Andrei Verzacov nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Andrei Verzacov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari